

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Evidenčna številka: UP00036237

Datum odločbe: 12.05.2020

Senat, sodnik posameznik: Zdenka Štucin (preds.), mag. Marjanca Faganel (poroč.), mag. Mojca Muha

Področje: DAVKI

Institut: davčna izvršba - prisilna izterjava davčnega dolga - izvršilni naslov - izvršljivost

Zveza: ZDavP-2 člen 87

Jedro

Glede izvršljivosti tožena stranka pravilno pojasni, da v skladu s 87. členom ZDavP-2 pritožba zoper odmerno odločbo ne zadrži izvršitve odločbe, in da je zato, kljub vloženi pritožbi, izvršljiva že prvostopna odločba. Obračun davčnih odtegljajev in obračun DDV pa vloži zavezanec sam in je izvršljiv s predložitvijo davčnemu organu, kar pomeni, da so tako v primeru odmernih odločb kot obračunov davka podani pogoji za davčno izvršbo, čim obveznosti na njihovi podlagi niso bile poravnane. Da bi bile obveznosti po kateremkoli od navedenih izvršilnih naslovov pred izdajo sklepa poravnane, pa tožeča stranka niti ne zatrjuje.

Izrek

I. Tožba se zavrne.

II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

Obrazložitev

1. Prvostopenjski davčni organ je z izpodbijanim sklepom o davčni izvršbi na premožninah tožeči stranki v 1. točki izreka najprej ugotovil višino dolžnega zneska davčnih obveznosti, ki znaša po prvem sklepu o davčni izvršbi na premožninah z dne 27. 2. 2018 skupaj 199 546,10 EUR ter (v tabeli na strani 1 in 2) navedel posamezne neplačane obveznosti, kot so izkazane v knjigovodski evidenci davčnega organa na dan 27. 2. 2018, nadalje je v 2. točki izreka navedel, da se izvršba, upošteva plačila oziroma pobot, izvršena po izdaji prvega sklepa, dejansko opravi za znesek neporavnane obveznosti, ki po stanju na dan 24. 5. 2018 znaša 202 163,03 EUR in za nadaljnje zamudne obresti, ki se obračunajo od 25. 5. 2018 do plačila, pri čemer so neplačane obveznosti razvidne iz tabele na 3. strani sklepa, s tem sklepom pa se nadomesti prvi sklep št. DT4934-36188/2018-1 08 -723-04 z dne 27. 2. 2018. Po 3. točki izreka stroški postopka niso bili priglašeni,

davčnemu organu pa posebni stroški niso nastali.

2. Drugostopenjski davčni organ je pritožbo tožeče stranke zoper izpodbijani sklep z odločbo št. DT-499-29-555/2018-2 z dne 14. 11. 2018 zavrnil kot neutemeljeno.

3. Tožeča stranka toži iz vseh tožbenih razlogov po prvem odstavku 27. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ter predlaga odpravo izpodbijanega sklepa in ustavitev davčne izvršbe oziroma podrejeno odpravo sklepa in vrnitev zadeve v ponovni postopek.

4. V tožbi navaja, da obrazložitev izpodbijanega sklepa ne vsebuje vseh potrebnih zakonsko predvidenih vsebin, saj vsebuje zgolj citiranje zakonskih določb in je zato ni mogoče preizkusiti, kar je bistvena kršitev pravil upravnega postopka. Nadalje izpostavlja, da ne iz obrazložitve in ne iz izreka sklepa ni razvidno, na podlagi katerega izvršilnega naslova je izdan izpodbijani sklep, naslovi, na katere se sklicuje, pa so nedokončni in nepravnomočni in zato ni mogoče na njihovi podlagi voditi davčne izvršbe in je sklep preuranjen. Pri tem opozarja na postavko Davčni odtegljaji od dohodkov po ZDoh-2 po odločbi z dne 5. 12. 2017, ki naj bi postala izvršljiva 23. 1. 2018, kar pa po navedbah v tožbi ne drži. Napačno je ugotovljeno dejansko stanje tudi pri obračunu terjatev iz naslova davka od dohodkov pravnih oseb, saj se pri tem ni upoštevala davčna izguba in s tem uporabil 36. člen Zakona o davku od dohodkov pravnih oseb (v nadaljevanju ZDDPO-2). Zakonske zamudne obresti so izračunane napačno, iz sklepa pa niti ne izhaja, kako in za katero obdobje so obračunane. Nadalje organ prve stopnje ni obrazložil 2. točke izreka. Navedel je samo, kateri sklep se nadomešča, zato se tožeča stranka ne more opredeliti do navedene točke izreka.

5. Kar vse po zatrjevanju tožbe pomeni, da postopek izdaje izpodbijanega sklepa ni potekal v skladu s postopkom davčne izvršbe in gre zato tudi za kršitev procesnega prava, ki narekuje odpravo sklepa. Obenem pa tožeča stranka navaja, da napadena odločba (pravilno sklep) iz že navedenih razlogov posega tudi v njene ustavne pravice, in sicer v načelo pravne varnosti in zakonitosti iz 2. člena, načelo enakosti pri uporabi prava iz 14. člena ter v pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave, saj naj bi bilo v konkretnem primeru pomanjkljivo ugotovljeno in obrazloženo dejansko stanje ter stališče davčnega organa, odločitev pa sprejeta v nasprotju z veljavnimi predpisi.

6. Tožena stranka v odgovoru na tožbo prereka navedbe tožeče stranke, vztraja pri dosedanjih razlogih in predlaga zavrnitev tožbe.

7. Tožba ni utemeljena.

8. Po pregledu spisov in izpodbijanega sklepa sodišče sodi, da je izpodbijani sklep zakonit in pravilen. Pravilni so tudi razlogi za odločitev, kakršni izhajajo iz izpodbijanega sklepa in iz odločbe druge stopnje, zato se sodišče nanje sklicuje in jih ne ponavlja.

9. Po pregledu tožbe sodišče ugotavlja, da so tožbeni razlogi enaki pritožbenim in da je na vse ugovore tožeče stranke pravilno odgovorjeno že v odločbi druge stopnje.

10. Tako se že v odločbi druge stopnje pravilno in skladno z listinami, ki so v spisih, ugotavlja, da ima izpodbijani sklep vse sestavine, ki jih določa 151. člen Zakona o davčnem postopku (v nadaljevanju ZDavP-2) v zvezi s 145. členom istega zakona s tem, ko so navedeni izvršilni naslovi, datum izvršljivosti in zneski še ne poravnanih glavnih, saj se kaj več po citiranih zakonskih določbah ZDavP-2, ki so z oziroma na določbe ZUP, na katere se sklicuje tožeča stranka v tožbi, specialne narave, ne zahteva. Tožbena trditev, da je

v zvezi z opredelitvijo izvršilnih naslovov potrebna še posebna vsebinska obrazložitev, ki je izpodbijani sklep ne vsebuje, zato ne vzdrži pravne presoje.

11. Prav tako ne drži in je v nasprotju s spisi tožbena trditev, da iz izpodbijanega sklepa ni razvidno, na podlagi katerega izvršilnega naslova je izdan izpodbijani sklep, ter da se sklep naslanja zgolj na knjigovodske evidence davčnega organa. Iz izpodbijanega sklepa namreč v 2. točki izreka jasno izhaja, kot že povedano, kateri so izvršilni naslovi, datumi izvršljivosti in zneski neporavnanih glavnih. Glede njihove izvršljivosti pa že tožena stranka pravilno pojasni, da v skladu s 87. členom ZDavP-2 pritožba zoper odmero odločbo ne zadrži izvršitve odločbe, in da je zato, kljub vloženi pritožbi, izvršljiva že prvostopna odločba. Obračun davčnih odtegljajev in obračun DDV pa vložil zavezanec sam in je izvršljiv s predložitvijo davčnemu organu, kar pomeni, da so tako v primeru odmernih odločb kot obračunov davka podani pogoji za davčno izvršbo, čim obveznosti na njihovi podlagi niso bile poravnane. Da bi bile obveznosti po kateremkoli od navedenih izvršilnih naslovov pred izdajo sklepa poravnane, pa tožeča stranka niti ne zatrjuje. Izpodbijani sklep zato ni izdan brez ustrezne podlage in tudi ni preuranjen.

12. Ugovor, da datum izvršljivosti odločbe št. DT 4200-831/2017 z dne 5. 12. 2017 ni pravilen, je povsem splošen in obenem nov, zato predstavlja nedovoljeno tožbeno novoto, ki je sodišče ne more upoštevati, saj bi tožeča stranka ta ugovor lahko uveljavljala že v davčnem postopku. Nadaljnji ugovor dejanske narave, ki se nanaša na obračun terjatev iz naslova davka od dohodkov pravnih oseb, pa z obširno obrazložitvijo na 5. strani odločbe zavrne že tožena stranka, ko odgovarja na enake pritožbene navedbe. Pri tem se opira tako na listine, ki so v spisih, kot tudi na razloge izpodbijanega sklepa. Tožeča stranka v tožbi razlogom druge stopnje ne ugovarja, zato se sodišče na razloge izpodbijanega sklepa in odločbe druge stopnje v tej zvezi samo sklicuje.

13. V čem naj bi bile zamudne obresti obračunane napačno, tožeča stranka tudi v tožbi, enako kot v pritožbi, ne pove nič konkretnega. Medtem ko je iz obrazložitve sklepa razvidna pravilna pravna podlaga (96. člen ZDavP-2) za njihov obračun in v razlogih druge stopnje pravilno na 4. strani pojasnjen način, kako se jih izračuna. Tožeča stranka zato ne more biti uspešna z ugovorom, da je sklep v tem delu pomanjkljivo obrazložen in s povsem splošno trditvijo, da je izračun napačen.

14. Zakaj je prvostopenjski davčni organ izdal nadomestni sklep, določno pojasni drugostopenjski davčni organ na 5. strani odločbe. Zato je neutemeljena tudi tožbena navedba, da se do tega dela 2. točke izreka, ker ni obrazložen, tožeča stranka ne more izreči.

15. Kar vse pomeni, da se toženi stranki neutemeljeno očita tako kršitve pravil postopka, kot tudi kršitve materialnega prava ter nepravilno in nepopolno ugotovljeno dejansko stanje. Sodišče nasprotno ugotavlja, da je bil postopek voden pravilno in da je izpodbijani sklep zakonit in pravilen. Glede na povedano pa tudi ni zaslediti nobene od očitanih kršitev določb Ustave. Sodišče zato ni sledilo tožbenemu predlogu, temveč je tožbo na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 kot neutemeljeno zavrnilo.

16. Izrek o stroških temelji na določbi četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, po kateri v primeru, če sodišče tožbo zavrne, nosi vsaka stranka svoje stroške postopka.

17. Sodišče je odločilo na nejavni seji, ker so bili dokazi izvedeni in pravilno presojeni že v postopku izdaje izpodbijanega sklepa (59. člen v zvezi z drugim odstavkom 51. člena ZUS-1).

Datum zadnje spremembe: 03.09.2020